

Canada-Iceland Foundation

Bjarni Benediktsson – Stjórnmal – Alþingismaður – Ritstjóri – *Skýrsla frá Canada-Iceland Foundation um störf félagsins og tilgang þess – 1958* – Arthur H. Dean – *Law of the Sea* – úrklippa úr The Foreign Policy Report

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Stjórnmalamaðurinn
Askja 2-23, Örk 3

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

CANADA - ICELAND FOUNDATION

**Skýrsla frá stjórnarnefnd
Canada-Iceland Foundation
um
störf félagsins og tilgang þess**

Frá ýmsum löndum hafa menn flutzt til Kanada og tekið sér þar fasta búsetu. Hvert þjóðbrot mun leggja fram eitt-hvað af fornum menningararfi til uppbyggingar hinni ungu þjóð, sem byggir landið.

Hinir fyrstu landnámsmenn í Kanada efndu til félags-skapar, sem sniðinn var eftir andlegum þörfum þeirra og hugðarefnum. Mennt lögðu allt kapp á að veita hverjir öðrum lið í lífsbaráttunni, sem háð var við erfiðar kringumstæður, sem gerðu kjör manna oft og tíðum hin óblíðustu. Það var eðlilegt, að landnámsmenn teldu nauðsyn til þess bera að halda uppi sambandi við heimalandið. Skilnaðurinn við það skerpti þjóðerniskenndina. Fjarlægðin stækkar oft hlutina í hugum manna og bregður ljóma yfir fornar slóðir og gamlar minningar. Á þessi regla ekki síður við innflytjendur frá Bretlandseyjum en aðra þá, sem ekki eru engilsaxnesks uppruna.

Frumherjarnir reistu sér kirkjur og byggðu skólahús. Voru þessar stofnanir meðal annarra sniðnar eftir sameigin- legum hugðarefnum þess fólks, sem átti við svipaða örðug- leika að etja í því að semja sig að nýjum venjum í nýju landi. Þetta fólk lagði sig í líma við að varðveita þekkingu sína á sögu, tungu og bókmenntum feðra sinna, en jafnframt eflidist skilningur þess á Kanada, þjóðtungunni, hinum ýmsu stofn- unum landsins og löggjöf þjóðarinnar.

Meira en áttatíu ár eru nú liðin, síðan fyrstu íslenzku landnámsmennirnir komu til Kanada, og á þeim tíma hafa frumherjarnir ásamt með afkomendum sínum lagað sig eftir kanadískum þjóðfélagsháttum. Vegna margs konar sam- skipta og tengda við hér lent fólk hafa þjóðareinkenni Vestur- íslendinga orðið smám saman óaðskiljanlegur hluti hinnar kanadísku þjóðasamsteypu. Slíkur samruni hefir breytt þjóð- félagslegum, efnahagslegum og menningarlegum viðhorfum vorum. Þannig má segja, að sum þeirra málefna, sem félög hinna fyrstu Íslendinga vestur hér létu til sín taka, hafi að nokkru leyti úrelzt.

Með hverjum áratug hefir orðið erfiðara um vik að halda uppi virku starfi innan sumra þeirra félaga, sem áður er að vikið. Slíkt er ekkert undrunarefni. Aðstæðurnar hafa breytt og þau markmið, sem unnt var að keppa að fyrir fjörutíu, þrjátíu eða jafnvel tuttugu árum, hafa í dag annað- hvort lítið gildi eða eru úrelt orðin. Á hinn bóginn eygjum vér nú nýjar leiðir og ný málefni, sem hægt er að vinna að og til gagnsemdar mega horfa. Ætti slíkt að endurlífga áhuga vorn og virðingu fyrir því, sem verðmætast er í hinum íslenzka arfi vorum.

Kanadamenn þeir, sem rekja ættir sínar til Íslands, geta lagt fram sinn skerf til kanadískrar menningar. Vér getum teflt fram menningarerfðum og rismiklum bókmenntum, sem skráðar eru á fornri þjóðtungu, er hefir varðveitt betur en nokkurt það tungumál, sem vér til þekkjum. Þannig vill til, að það tungumál, er vér tignum, er hin norræna tunga, sem lagt hefir fram drjúgan skerf til nútíðarensku. Þekking á þeirri tungu er jafnnauðsynleg þeim, sem leggja stund á æðra tungumálanám, og þekking á fornensku, en bæði eru þessi tungumál náskyld. Tungu vor er einstæð að því leyti, að hún er klassískt mál, en þó lifandi, töluð af þjóð, sem að vísu er fámenn, en nýtur þó þeirra réttinda að eiga aðild að Sameinuðu þjóðunum og Atlantshafsbandalaginu.

Hornsteinar íslenzkrar menningar eru í nánnum tengslum við virðingu íslenzku þjóðarinnar fyrir frelsi, lýðræðislegu stjórnarfari og friði. Hér má og telja ríka föðurlandsást, ástundun skáldskapar og bóklegra fræða um aldaraðir. Kanadískir niðjar þess fólks, sem virti frammar öllu öðru þá hluti, sem nú voru taldir, eiga þess vissulega kost að styðja að nokkru menningu sinnar eigin þjóðar, og þeim ber í rauninni skylda til að hafast nokkuð að í þeim efnum.

Með stofnun Canada Council má segja, að kanadísk stjórnarvöld hafi mælt fyrir munn alþjóðar og lýst því yfir, að tími sé til þess kominn að láta til skarar skrifa um þau mál, sem helzt mega verða til velfarnaðar kanadískri menningu. Canada Council hefir þegar orðið til stuðnings

kanadíska listafólki á sviði myndlistar, hljómlistar og bókmennta. Hin fjölþættu markmið Canada Council hljóta að vera félagi sem Canada-Iceland Foundation hvatning til að leggja dálítið af mörkum til þess menningarstarfs, sem hér er verið að vinna. Oss Kanadamönnum, sem af íslenzku bergi erum brotnir, ber skylda til þess að standa sameinaðir og leita stuðnings annarra um það að gera þær menningar-erfðir vorar, sem varanlegast gildi hafa, að sameign kanadíska þjóðarinnar.

Fyrir nokkrum árum var gengið fyrir fjársöfnun, sem nam 220.000 dollurum. Var það fé afhent Manitobaháskóla að gjöf með því skilyrði, að í skólanum yrði komið á fót sérstakri deild, sem hefði það með höndum um alla framtíð að veita fræðslu um íslenzka tungu og bókmenntir. Var hér um að ræða einstætt afrek, sem í framtíðinni mun verða eins konar aflagjafi Canada-Iceland Foundation og veita félaginu styrk til þess að keppa einarölega að ákveðnu marki.

Markmiðin eru þegar fyrir hendi, og þau eru þess virði, að vér sameinaðir stefnum að þeim. Mikið hefir þegar verið unnið, en meira bíður vor á næsta leiti. Víðs vegar höfum vér leitað ráða. Bréf hafa ver-

ið send út af örkinni og hvatningarorð borizt frá leiðandi mönnum í Kanada, á Íslandi og í Bandaríkjunum. Samþykki varðandi höfuðstefnuskrátriði Canada-Iceland Foundation höfum vér hlotið frá Þjóðræknisfélagi Íslendinga í Vesturheimi, the Icelandic Canadian Club, Jóns Sigurðssonar félaginu, formönnum Hekla-Skuld sjóðsins og Íslendingadagsnefnd. Á Íslandi hefir verið stofnað félag, sem nefnir sig Ísland-Kanada ráð, og mun það félag starfa á svipuðum grundvelli og Canada-Iceland Foundation.

Höfuðstefnuskrátriði Canada-Iceland Foundation eru sem hér segir samkvæmt stofnskrá félagsins:

1. Að efla menningarleg tengsl milli Kanada og Íslands og auka gagnkvæman skilning þeirra þjóða, sem þessi lönd byggja.
2. Að efla virðingu manna fyrir skyldum menningar-erfðum áður nefndra tveggja þjóða, en þær erfðir birtast oss m.a. í lýðræðislegu stjórnar-feri og virðingu fyrir lögum og rétti.
3. Að koma því til leiðar, að íslenzka tunga verði viðurkennd sem föst námsgrein í sambandi við æðra ensku-

nám í kanadískum háskólum.

4. Að styðja stúdenta, sem stunda íslenzkunnám við kanadíska háskóla, og veita þeim námsstyrki.
5. Að efla áhuga Kanadamanna af íslenzkum ættum á listum, bókmenntum og þjóðfélagsfræðum og styrkja þá til náms og starfs í þessum greinum.
6. Að veita íslenzkum stúdentum fjárstyrki til náms við kanadíska háskóla og greiða götu þeirra hér vestra á einn eða annan hátt. Að styðja á sama hátt kanadíska stúdenta, sem hafa í hyggju að stunda nám við Háskóla Íslands.
7. Að stuðla að því, að íslenzkar bókmenntir verði þýddar á ensku og kanadískar bókmenntir á íslenzku.
8. Að koma á gagnkvæmum heimsóknum kanadískra og íslenzkra listamanna og stuðla að gagnkvæmri kynningu í list þeirra. Koma hér til greina sýningar á listaverkum, leik-sýningar, hljómléikar og útgáfustörf.
9. Að stuðla að söfnun og varðveislu listaverka, listmuna, bóka, tímarita, handrita og skjala, sem á

einhvern hátt varða Ísland eða Íslendinga og fólk af íslenzkum uppruna.

Í fyrr greindri stofnskrá hefir Canada-Iceland Foundation áskilið sér rétt til þess að styrkja félag, útgáfufyrirtæki og annars konar stofnanir, sem stefna að svipuðum markmiðum og greind eru hér á undan í stefnuskrá félagsins.

Félagið getur aflað fjár með því að veita móttöku peningagjöfum, peningatryggingum, ánöfnun fjár eða eftir öðrum leiðum, sem kunna að opnast. Þessum fjármunum mun ráðstafað í samræmi við þau fyrirmæli, ef fyrir hendi eru, sem fylgja, þegar áður nefndir fjármunir renna í sjóð félagsins.

Þegar til þess kom að leggja drög að stofnun Canada-Iceland Foundation, voru menn á einu máli um, að félagið yrði að hafa innan vébanda sinna fulltrúa ríkisstjórna, æðri menntastofnana og annarra þjóðkunnra fyrirtækja. Öbreyttir liðsmenn félagsins munu að mestu leyti verða úr röðum þeirra Kanadamanna, sem komnir eru af íslenzkum ættum, og aðrir þeir, sem af hverjum ástæðum vilja styðja þau mál-fni, sem Canada-Iceland Foundation lætur sig varða.

Eftirtaldir menn eru heið-

ursfélagar og skráðir stofnendur félagsins:

A. Heiðursverndarar:

His Excellency, Rt. Hon. Vincent Massey, C.H., landstjóri Kanada.
Herra Ásgeir Ásgeirsson, forseti Íslands.

B. Heiðursráðgefendur:

Hon. Sidney E. Smith, utanríkisráðherra Kanada.
Herra Guðmundur í Guðmundsson, utanríkisráðherra Íslands.

Dr. Andrew Stewart, forseti félags háskólakennara í Kanada og rektor háskólans í Alberta.

Dr. phil. Þorkell Jóhannesson prófessor, rektor Háskóla Íslands.

Dr. C. J. Mackenzie, forseti "Canadian Clubs," Ottawa.

Herra Ásmundur Guðmundsson, biskup yfir Íslandi.

C. Fulltrúaráð:

Málefnum Canada-Iceland Foundation er stjórnað af fulltrúaráði. Fulltrúum má fjölga, eftir því sem þörf þykir hverju sinni.

D. Heiðursfullarúar:

Herra Thor Thors, ambassador Íslands í Kanada

og Bandaríkjunum, Ottawa og Washington, D.C.

Msgr. Alphonse-Marie Parent, P.A., rektor Laval háskólans, Quebec, P.Q.

Dr. H. H. Saunderson, rektor háskólans í Manitoba, Winnipeg.

Dr. Watson Kirkconnell, rektor Acadia háskólans, Wolfville, N.S.

Hon. J. T. Thorson, forseti fjármunaréttarins í Kanada, Ottawa.

Dr. T. Thorvaldson, Saskatoon.

Fred R. Emerson, Q.C., St. Johns, Nfld.

E. Embættismenn fulltrúaráðs:

Forseti: W. J. Lindal dómari 788 Wolseley Avenue, Winnipeg.

Varaforseti: Dr. P. H. T. Thorlakson, M.D., LL.D., yfirlæknir, Winnipeg Clinic.

Ritari: Stefan Hansen, F.S.A., deildarstjóri, Great-West Life, Winnipeg.

Féhirðir: Grettir Eggertson, B.Sc., E.E., rafmagnsverkfræðingur, 78 Ash St., Winnipeg.

Bréfitari: Kristján Thorsteinson, fulltrúi, Manitoba Co-operatives, Brandon, Manitoba.

F. Framkvæmdaráð er skipað embættismönnum og eftirtöldum meðlimum fulltrúaráðs:

I. Gilbert Arnason, Ph.D. skólastjóri, Winnipeg.

Arni Eggertson, lögfræðingur, Winnipeg.

Grettir L. Johannson, ræðismaður Íslands og Danmerkur, Winnipeg.

Dr. Gestur Kristjánsson, M.D., læknir, Winnipeg.

Séra P. M. Pétursson, varaforseti Þjóðræknisfélags Íslendinga í Vesturheimi, Winnipeg.

G. Ákvæði um meðlimi og árgjöld

1) Hver sá, sem vill gerast meðlimur í Canada-Iceland Foundation, greiði eigi minna en 50 dali í sjóð félagsins ár hvert. Þetta fé er frádráttarhæft við framtal til tekjuskatts.

2) Allir þeir, sem sæti eiga í framkvæmdaráði, svo og eftirtaldir menn, eru skráðir stofnendur Canada-Iceland Foundation:

Oscar Finnbogason, Saskatoon, Sask.
Ólafur Hallson, Eriksdale, Man.

K. W. Johannson, Winnipeg, Man.

J. W. Johannson, Pine Falls, Man.

Dr. K. I. Johnson, Pine Falls Man.
Einar P. Jónsson, Winnipeg Man.
Mrs. P. H. T. (Gladys) Thorlakson, Winnipeg, Man.
Senator G. S. Thorvaldson, Winnipeg og Ottawa.
Dr. T. Thorvaldson, Saskatoon, Sask.

3) Allir þeir, sem verða meðlimir Canada-Iceland Foundation, þegar félagið hlýtur formlega viðurkenningu samkvæmt kanadískum lögum, munu verða skráðir stofnendur félagsins. Eigi hefir enn verið sótt um slíka viðurkenningu.

—0—

Ísland-Kanada-ráð

Á Íslandi hefir verið gengið fyrir félagsstofnun, sem nefnist Ísland-Kanada ráð. Starfar það ráð á svipuðum grundvelli og Canada-Iceland Foundation. Eftirtaldir menn eiga þar sæti:

Hallgrímur F. Hallgrímsson, ræðismaður Kanada á Íslandi.

Vilhjálmur Þór, bankastjóri. Próf. Þorkell Jóhannesson, rektor Háskóla Íslands.

Ásmundur Guðmundsson, biskup Íslands.

Gylfi Þ. Gíslason, menntamálaráðherra.

Guðmundur í. Guðmundsson,
utanríkisráðherra.
Gunnar Thoroddsen,
borgarstjóri Reykjavíkur.
Bjarni Benediksson,
ritstjóri Morgunblaðsins.
Sigurður Nordal,
fyrrum ambassador Íslands
í Kaupmannahöfn.
Sigurður Sigurðsson,
berklayfirlæknir.
Guðmundur Vilhjálmsson,
framkvæmdastjóri
Eimskipafélags Íslands.

Þrír hinir fyrst nefndu eru í stjórnarnefnd, en forsæti skipar Hallgrímur F. Hallgrímsson. Fyrst um sinn mun aðalverkefni ráðsins verða í því folgið að láta í té stuðning og leiðbeiningar varðandi umsóknir frá Íslandi um námsstyrki þá, sem Canada Council hefir auglýst samkvæmt grein nr. 8 í reglugerð þeirrar stofnunar.

Lokaorð

Nú hefir í megindráttum verið gerð grein fyrir stofnun Canada-Iceland Foundation og höfuðmarkamiðum félagsins. Hugmyndina að stofnun þess átti Walter J. Lindal dómari, sem skipar forsæti innan samtakanna. Hann hef-

ir að verulegu leyti haft veg og vanda af því að koma málum vorum í núverandi horf. Um skipulagningar- og framkvæmdaratriði ýmiss konar hefir dómariinn notið stuðnings og hollráða þeirra manna, sem nú eru skráðir stofnendur félagsins. Inntöku stofnmeðlima lýkur eigi, fyrr en félag vort hefir verið formlega skrásett og viðurkennt samkvæmt kanadískum lögum.

Hverjum þeim er heimilt að ganga í félagið, sem vill ljá málefnum þess stuðning og gerast virkur þátttakandi í störfum þess. Velferð samtaka okkar er algjörlega undir því komin, hversu margir leggja hér hönd á plóginn og hversu samhuga menn verða í verki.

Umsóknum nýrra félagsmanna verður veitt móttaka af féhirði Canada-Iceland Foundation, Gretti Eggertson, 78 Ash Street, Winnipeg 9, Manitoba.

Fullbúið til prentunar 18. desember 1958.

STEFAN HANSEN, ritari

Lauslega þýtt
af Haraldi Bessasyni

CANADA-ICELAND FOUNDATION

A statement setting out the basic reasons for the forming of The Canada-Iceland Foundation, and enumerating the names and addresses of the Grand Patrons, the Honorary Officers, the members of the Board of Trustees and its officers, the Charter Members as of the day of release of the statement, and the personnel of the branch or parallel organization in Iceland, the Ísland-Kanada Ráð.

The Law of the Sea

by Arthur H. Dean

Arthur H. Dean, senior partner of Sullivan and Cromwell, was chairman of the United States delegation at the Geneva UN Conference on the Law of the Sea. In 1953-54 he served as Special Ambassador to Korea, and as negotiator at Panmunjom after the armistice on behalf of the United States and other nations contributing troops.

At a time when there are many doubts about whether we have any friends and whether our policies and concepts are surviving, it is refreshing to examine the extent of the achievements of the United States and the free world at the United Nations Conference on the Law of the Sea held in Geneva from February 24 to April 28, 1958.

Prior to the conference the United States delegation was aware that agreement would be difficult to achieve. Indeed, world conditions seemed favorable for Communist and newly created nations to upset the law which had been established before they came into existence.

In contrast to the Hague Conference of 1930, where most proposals were not even put to a vote, the Geneva Conference produced a number of conventions of vital importance. These conventions, now available for signature and ratification or accession, encompass a large area of agreement reached in spite of great difficulties. Moreover, every one of a number of dangerous Soviet proposals was defeated.

In the convention on the high seas the Soviet Union suffered a series of defeats on issues of utmost importance. Thus, its repeated attempts to restrict the testing of atomic weapons on the high seas proved abortive; its proposal that sovereign immunity should apply to all government-owned commercial ships, which would thus be shielded against liability for tortious acts, was defeated; and its insistent attempts to place an easement on the territory of coast-

al states and their ports in favor of adjacent landlocked states was correctly limited to making such access dependent upon common agreement between the coastal and landlocked states on a basis of reciprocity and mutual agreement.

The convention on fisheries established important and useful doctrines with respect to the conservation of the living resources of the high seas and for the adoption of arbitral procedures. Although the doctrine of abstention was not adopted, much progress was made in discussing this doctrine, under which countries would voluntarily refrain from fishing certain stocks of fish in the high seas and would cooperate in conservation programs to protect the salmon and halibut schools of fish from destruction.

The convention on the continental shelf substantially adopted the United States proclamation of 1945. Under this convention a coastal state has exclusive jurisdiction to explore and exploit the subsoil of the adjacent ocean so far as the depth of the water admits without regard to the breadth of its own territorial sea. At the same time, the free use of the overlying waters for navigation and fishing or of air space beyond the territorial sea of a coastal state and lying above its continental shelf has been preserved as a part of the high seas.

Law on Territorial Sea

Perhaps the most important convention was that concerning the territorial sea, the narrow maritime belt adjacent to a nation's coast over

which it exercises certain sovereign rights. Pursuant to these rights the coastal state may reserve all coastal trade (cabotage) and fishing for its own subjects and control the laying of cables and rules for navigation.

Nevertheless, there is a right of "innocent passage" for foreign shipping through international straits and such parts of territorial waters as are used as highways for international traffic. The convention made clear that this right extends to a peaceful foreign warship complying with the regulations of the coastal state.

The convention on the territorial sea represented significant advances in international law. A contiguous zone with a breadth not to exceed twelve miles from a coast line may be established in which controls necessary to prevent infringement of customs, fiscal and sanitary regulations may be exercised. In addition important agreements were reached on how to measure the baselines by which the territorial sea of a coastal state is actually limited.

Attempts by the Soviet Union to make waters of large bays internal waters, and thus not subject to the right of innocent passage, were blocked by restricting such bays to those not more than twenty-four miles wide at the mouth. However, an exception for "historic" bays protects such well-recognized national claims as Long Island Sound and certain Norwegian fjords.

In addition, the rights of innocent passage were protected from Soviet attack which would have restricted

the doctrine so as to make it meaningless. Indeed, the right of innocent passage was extended to include the principle that a state with a territorial sea could not be cut off from access to the open sea by the unilateral extension of the territorial sea of neighboring states so as to eliminate the high seas in the connecting straits. Thus, Israel will have a legal right of innocent passage to the Red Sea and to the Indian Ocean from its own territorial sea through the Gulf of Aqaba and the Strait of Tiran without regard to the claims of neighboring Arab states to extended territorial seas.

Perhaps the most serious threat to this country's interests was the proposal put forward by the Soviet Union to extend the territorial sea of a coastal state from three to twelve miles and for such distance beyond as the coastal state wished in its own interest. The freedom of the high seas would thus have been curtailed.

Freedom of Seas Protected

The United States was especially concerned because of the added protection and strength in time of war that this extension in breadth of the territorial sea beyond the previous limits could give Soviet submarines navigating undetected beneath the surface of the territorial waters of neutral nations. The Russians now have a number of submarines with atomic power capable of extensive underwater operations and which can fire atomic missiles with hydrogen warheads from below the surface. In time of war the territorial sea of a neutral nation would, of course, be closed to United States naval operations on its surface or in the air above.

The commercial shipping nations, which are primarily the Western powers and Japan, naturally opposed a twelve-mile or greater limit for the

breadth of a territorial sea because of its resulting restrictions on freedom of passage, reduction of fishing rights, added dangers and difficulties to navigation and curbs on commercial and military aircraft. It has been computed that as of 1951 some four-fifths of the total commercial shipping tonnage of the world had been registered with nations subscribing to the three-mile limit.

Three-Mile Limit Problem

However, many coastal nations, such as the West Coast Latin American nations, Mexico and Canada and many of the newly created nations, wished to extend their territorial sea and so end the historic fishing and navigation rights of other nations off their coasts. For many years Mexico has claimed a territorial sea out to nine miles in the Gulf of Mexico, and this has been an important issue in its acrimonious, and at times bloody, dispute with United States shrimp fishermen. Mexico put forward a proposal for a "flexible" limit from three to twelve miles at the option of the coastal state, which would be, of course, a twelve-mile limit. The West Coast Latin Americans have sought to protect their tuna and whaling industries from foreign fishing fleets off their coasts by claiming a territorial sea limit of several hundred miles. Similarly, the Canadians wish to control the rich fishing off the Grand Banks of Nova Scotia and the halibut and salmon fishing on the Pacific Coast (even though a large part of the salmon spawn in American rivers) and thus proposed a twelve-mile fishing zone under control of the coastal state.

Indonesia and the Philippines were each anxious to establish the waters between and around their many islands as continuous internal waters with no rights of innocent passage. This would have eliminated vast

areas of the high seas as well as vital navigation routes between India, the Far East and Australia.

As was expected, certain Arab states were intent on blocking Israel from access to the Red Sea via the Gulf of Aqaba and the Straits of Tiran by extending their territorial waters to twelve miles. This would have eliminated all the high seas areas which had previously made this a recognized international strait.

Also, there was resentment by the newly created nations against the Western maritime powers and Japan. In many Latin American countries economic distress was attributed to the decline in exports of coffee, cotton, lead, zinc and copper to the United States. Indeed, even the restrictions placed on such United States imports as oil which affected Venezuelan and Canadian exports and the possibility of tariffs on lead and zinc and copper lost us support.

Had the proposals for twelve-mile or even greater widths succeeded, the high seas areas in many of the major international straits would have disappeared. While surface ships could continue to pass through such straits connecting major oceans or bodies of water, foreign aircraft could not overfly extended territorial seas even in such straits in the absence of treaty or convention, such as the 1944 Chicago Civil Aviation agreements.

The United States wished to retain the traditional three-mile limit. However, in a constructive effort to meet the desires of other nations to have a broader zone over which they could exercise sanitary, fiscal and immigration jurisdiction while still keeping the breadth of the territorial sea relatively narrow, the United States put forward as a workable compromise a proposal for a territorial sea limit of six miles plus another six miles of contiguous zone for regulating fisheries only, subject to cer-

tain historical fishing rights of other nations.

This United States proposal was enthusiastically supported by all of the NATO nations, with the exception only of Iceland (which now sells a large part of its fish to the Soviet Union), and by all of the British Commonwealth, with the sole exception of Canada, which wanted an exclusive fishing zone of twelve miles. The compromise received a majority of the votes, 45 for and 33 against, and gave the United States at least a moral victory, although falling short by seven votes of the two-thirds necessary for adoption. No other proposal received a majority vote and, indeed, all others were resoundingly defeated.

U.S. Praised

Many nations did not support the United States proposal for constitutional or statutory reasons or because of objections to arbitration provisions as violating national sovereignty. These nations, nevertheless, praised the United States for its constructive and imaginative attempt to achieve an agreement on the breadth of the territorial sea where all knew it had wished to retain the three-mile limit. Indeed, the United States proposal received the moral support and vote of the Holy See.

The result of the conference is that nations such as the United States and the other maritime powers are free to maintain and to insist upon the three-mile limit with its recognized historic and local exceptions. Since all proposals for a greater width were defeated, international law is left unchanged and in force. As recently as 1951 it has been held by the International Court of Justice that the limitation of sea areas is an international question which cannot be dependent on unilateral action by any coastal state.

Much was actually accomplished and the defense interests of the United States were maintained unimpaired. However, it is difficult to settle the accumulated problems of generations in nine weeks. In spite of Iceland's recent unilateral attempt to extend its territorial sea, there is likelihood of success of appropriate regional agreements which may precede more general agreements.

The United States emerged from the conference with considerably enhanced good will and prestige due to the sympathetic interest it showed in the problems of other nations, small as well as great, and to its imaginative proposal to reach agreement on the width of the territorial sea at the sacrifice of its own interest.

It is a mistake to regard nonacceptance of a United States proposal as anti-Americanism. The cause of nonacceptance is generally a divergence of economic interests, such as those involved in the fishing disputes concerning Mexico, the West Coast Latin American states and Canada, and Canadian resentment of our surplus wheat sales, our restrictions on oil imports which affect its Northwest oil production, as well as oil from Venezuela and other countries, the inability of Canadian subsidiaries of American corporations to accept orders from Communist China and so on, and our protective tariff policies with respect to mineral and wool imports from Latin America, not to mention the Arab-Israeli problem and others.

The United States must seek solutions of such problems with other nations in a spirit of fair compromise. Americans must also continue to seek understanding of the problems of newer and smaller nations and work to overcome their natural distrust of former colonial masters and of the great maritime powers.

Almost all these nations belong to

some recognizable group with similar geographic, ethnical, economic or political interests such as the Arab or the Afro-Asian groups, the Western Europeans, the Latin Americans, the British Commonwealth, or the Soviet satellites. These groups generally confer and try to vote as groups. The United States is thus almost alone in international politics although it obtained excellent cooperation on the conventions from a number of members of these groups.

In existing circumstances the importance of understanding and gaining the support of smaller nations cannot be overemphasized, especially at large international conferences. Failure to agree on the breadth of the territorial sea should not be overemphasized. Rather the successes of the United States at Geneva should be regarded as solid progress in the leadership of the nations of the free world.

READING SUGGESTIONS: J. W. Bingham, "The Continental Shelf and the Marginal Belt," *American Journal of International Law*, Vol. 40 (January 1946), pp. 173-178; S. Whittemore Boggs, "Delimitation of the Territorial Sea," *American Journal of International Law*, Vol. 45 (April 1951), pp. 240-266; J. L. Brierly, *The Law of Nations*, 3rd ed. (New York, Oxford University Press, 1942); Walter Chapman, "U.S. Policy on High Seas Fisheries," *Department of State Bulletin*, Vol. XX, No. 498 (January 16, 1949), pp. 67ff; McDougal and Burke, "Crisis in the Law of the Sea," *Yale Law Journal*, Vol. 67, No. 4 (February 1958), pp. 539-589.

FPA Bookshelf

For a brief, interesting summary of the problems of the Middle East, packed with useful information, look at *The Lands Between*, by John S. Badeau, president of the Near East Foundation and former president of the American University in Cairo. (New York, Friendship Press, 1958, \$1.75.)

In *Algeria: The Realities*, by Germaine Tillion, a French anthropologist, in just a little over 100 pages, gives one of the most perceptive accounts not only of Algeria, which she knows intimately, but of the tragic dilemma of all archaic civilizations confronted with the tremendous task of becoming adapted to the modern world. A "must" book for all Americans who work in or teach about non-Western areas. (New York, Knopf, 1958, \$2.50.)